

ЧАРЛС БУКОВСКИ УСЛУГА ЗА ДОН

Превод от английски: Емилия Михайлова, 1995

chitanka.info

Аз се претърколих в леглото и вдигнах телефона. Беше Луси Сандърс. Познавах я от две-три години, но интимно от три месеца. Току-що се бяхме разделили. Тя приказваше наоколо, че ме е зарязала, защото съм пияница, но истината бе, че я бях оставил аз, заради бившата си приятелка.

Луси не бе понесла това добре. Реших, че трябва да намина у тях и да ѝ обясня защо ми се налагаше да я напусна. В книгите на това се казва: „да ги отстраняваш безболезнено“. А пък аз исках да бъда добро момче. Когато пристигнах там, нейната приятелка ме пусна да вляза.

— Какво, по дяволите, искаш?

— Искам да отстраня Луси безболезнено.

— Тя е в спалнята.

Влязох. Тя лежеше на леглото, пияна и само по бикини. Почти бе изпразнила една половинлитрова бутилка скоч. На пода до нея имаше гърне, в което бе повръщала.

— Луси — казах аз.

Тя обърна глава.

— Това си ти! Ти си се върнал! Знаех си, че няма да останеш с оная курва!

— Виж, почакай за минута, бейби, аз дойдох само за да обясня защо те напуснах. Добро момче съм. Мислех, че е хубаво да обясня.

— Ти си копеле! Ти си ужасен човек!

Аз седнах на ръба на леглото, взех бутилката от шкафчето до нея и си дръпнах една здрава глътка.

— Мерси. Виж, ти знаеше, че обичам Лили. Знаеше го, когато живеех с теб. Тя и аз — между нас съществува определено разбирателство.

— Но ти ми казваше, че тя направо те убива!

— Просто театрално преувеличение. Хората се разделят и се събират през цялото време. То си е част от процеса.

— Аз те приех при мен. Аз те спасих.

— Зная. Спаси ме за Лили.

— Ти, копеле! Не можеш да различиш една добра жена, когато я имаш!

Луси се наведе през ръба на леглото и повърна.

Аз допих бутилката ѝ. — Не би трябвало да пиеш този боклук. Отрова е.

Тя се надигна обратно на леглото.

— Остани при мен, Лари, не се връщай при нея. Остани при мен!

— Не мога да го направя, бейби.

— Погледни ми краката! Аз имам хубави крака! Виж гърдите ми!

Имам хубави гърди!

Аз хвърлих празната бутилка в кошчето.

— Съжалявам, трябва да тръгвам, бейби.

Луси скочи буйно от леглото и ме нападна, присвила ръце в юмруци. Ударите се посипаха по устата ми, по носа. Оставих я да се разтовари за секунда-две, после я хванах за китките и я хвърлих обратно на леглото. Обърнах се и излязох от спалнята. Приятелката й беше в предната стая.

— Опитваш се да бъдеш добро момче и получаваш юмрук по носа — казах й аз.

— Няма начин, точно *ти* да бъдеш добро момче — каза тя.

Аз затръшнах вратата, качих се в колата си и се магнах.

На телефона беше Луси. — Лари?

— Да? Какво има?

— Слушай... искам да се запозная с приятеля ти, Дон.

— Защо?

— Ти каза, че бил единственият ти приятел. Бих искала да познавам единствения ти приятел.

— Е, по дяволите, защо не?

— Благодаря.

— Ще ходя у тях след посещението ми при дъщеря ми в сряда. Ще бъда там около 5.00. Защо не наминеш и ти към 5.00 и ще те представя?

Дадох й адреса и подробни инструкции. Дон Дорн беше художник. Беше с 20 години по-млад от мен и живееше в малка къща на плажа. После се обърнах на другата страна и пак заспах. Винаги спях до обяд. Тази беше тайната на успешното съществуване.

Дон и аз бяхме изпили по две-три бири преди пристигането на Луси. Тя се появи възбудена и носеше със себе си бутилка вино. Аз ги представих един на друг и Дон отвори виното. Луси седна между мен и него и набързо пресуши чашата си. Ние с Дон продължихме на бира.

— О — каза Луси, поглеждайки към Дон. — Той е направо чаровен!

Дон не каза нищо. Тя го подръпна за ризата. — Ти си направо чаровен! — Пресуши следващата чаша и си наля още една. — Да не би току-що да си излязъл от душа?

— Преди около час.

— О, в косата ти има влажни къдрици. Ти си чаровен!

— Как върви с рисуването, Дон? — попитах аз.

— Не знам. Започвам да се отегчавам от стила си. Мисля, че трябва да се впусна в нова област.

— О, тези картини на стената *твои* ли са? — попита Луси.

— Тъхъ.

— Те са прекрасни! Продаваш ли ги?

— Понякога.

— Направо съм *влюбена* в рибата ти! Откъде взе всичките тези аквариуми?

— Купих ги.

— Гледай онази оранжева риба! Аз просто съм *влюбена* в онази оранжева риба!

— Даа, хубава е.

— Те самоизяждат ли се помежду си?

— Понякога.

— Ти си чаровен!

Луси пиеше чаша след чаша вино.

— Пиеш прекалено бързо — казах й аз.

— Гледай кой го казва!

— Ти още ли си с Лили? — попита Дон.

— Стабилна връзка, като чисто злато — казах аз.

Луси пак пресуши чашата си. Бутилката бе вече празна. — Извинете ме — каза тя и изтича в банята. Чухме я да повръща.

— Как върви с конете ти? — попита Дон.

— Доста добре засега. А как я караш ти? Нещо добро за чукане напоследък?

— Късметът нещо ме е изоставил.

— Не губи надежда. Късметът ти може и да се промени.

— Точно на това, по дяволите, се надявам.

— А Лили се усъвършенства все повече и повече. Не знам как го постига.

Луиз излезе от банята. — Мили Боже, лошо ми е, вие ми се свят! — Тя се хвърли на леглото на Дон. — Вие ми се свят.

— Просто затвори очите си — казах аз.

Луси остана да лежи на леглото, стенеща и с широко отворени към мен очи. Дон и аз изпихме още малко бира. После му казах, че трябва да си тръгвам.

— Остани със здраве — казах аз.

— Господ да те поживи — каза той.

Оставих го там, изправен до вратата си, доста пиан, и заминах.

Претърколих се в леглото и вдигнах телефона.

— Ало?

Беше Луси.

— Съжалявам за снощи. Изпих онова вино много бързо. Обаче почистих банята като малко, добро момиченце. А Дон е хубав човек. Наистина ми харесва. Може би ще купя някоя от картините му.

— Добре. Ще се почувства поласкан.

— Ти не ми се сърдиш, нали?

— За какво има да се сърдя?

Тя се засмя. — Искях да кажа, за това, че ми стана лошо и всичко останало.

— На всеки в Америка му прилошава от време на време.

— Аз не съм пияница.

— Зная.

— Ще си бъда в къщи през целия уикенд, ако решиш, че искаш да ме видиш.

— Няма да искам.

— Ти не ми се сърдиш, Лари?

— Не.

— Е, добре тогава. Чао-чао.

— Чао-чао.

Оставих телефона и затворих очи. Замислих се — ако продължавам да печеля на пистата, ще си купя нова кола. И ще се преместя в Бевърли Хилз. Телефонът отново иззвъня.

— Ало?
Беше Дон.
— Добре ли си? — попита той.
— Добре съм. А ти?
— И аз.
— Ще се преместя в Бевърли Хилз.
— Звучи чудесно.
— Искам да живея по-близо до дъщеря ми.
— Как е тя?
— Ами тя е красавица. И си има всичко, съвсем всичко.
— Чувал ли си се с Луси?
— Преди малко ми се обади.
— Тя ме изсмука целия.
— Добре ли беше?
— Не можах да свърша.
— Извинявай.
— Вината не беше твоя.
— Надявам се, че не.
— Е, значи ти си добре, Лари?
— Да, така мисля.
— О, кей, ще се видим пак.
— Разбира се. Дочуване, Дон.

Оставих телефона и затворих очи. Бе едва 10.45 сутринта, а аз винаги спях до обяд. Животът е толкова хубав, колкото му позволиш да бъде.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.